

Stratis Mirivilis POST AVCISI

Çeviren: Ahmet Yorulmaz

Kapak resmi: Petra Mathers

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Stratis Mirivilis POST AVCISI

Çeviren: Ahmet Yorulmaz

Yayın Yönetmeni: Samiye Öz
Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir S.
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Yasemin Çatal
Düzeltili: Erkan İrmak
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Özal Matbaası

1. Basım: 2007

2. Basım: Nisan 2011

ISBN 978-975-07-0869-5

Argonaftes, Stratis Mirivillıs

© Drossoula Angelopoulou,

Ekaterini Myrivillıs

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2007

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

Stratis Mirivilis

1892 yılında Midilli'de doğdu. 1969 yılında Atina'da öldü. Asıl adı Evstratios Stamatopoulos. Kendi kuşağındaki edebiyatçılar arasında ilginç kişiliğiyle kendini göstermiş, savaş karşıtlığıyla ünlenmiş bir yazardır. Savaş karşıtı düzyazı ve makalelerini gazete ve dergilerde yayımladı, *Kırmızı Öyküler* adıyla kitaplaştırdı. Bunlarla yetinmeyip bu amacı doğrultusunda gazete ve dergi yayımcılığı da yaptı. Savaşların kötülüğünü anlatan ve Anadolu Bozgunu'ndan sonra yazdığı *Mezarda Yaşam* adlı romanı, bir başyapıt olup çevrilerek yurdumuzda da yayımlanmış bulunuyor. Stratis Mirivilis, dört roman, üç novella, altı öykü kitabının yanı sıra, altı değişik türde yapıt ve bir çocuk romanı da yazdı.

POST AVCISI

İçindekiler

- Post Avcısı, 7
Ne Yiğitler Yuttu Bu Deniz, 11
Ataların Sesi, 16
Gorgo, 20
Kurt, 26
Talihsiz Bir Karşılaşma, 32
Bahar Denizi, 35
Argo Gemisi, 39
Ay Işığında Düşler, 46
Demir Alma Hazırlığı, 52
Yelkenler Fora, 57
Kendi Başına Olmak, 67
Yolculuk Sürerken, 74
Ahtapot'un Öyküsü, 78
Küreklerle Yolculuk, 82
Lia Barba'nın Öyküleri, 88
Argo'nun Yolculuğu, 99
Olaylar Gelişiyor, 107
Hayata Tatlı Uyanış, 116
Gök Kubbe Altında, 122
Yaşam Savaşı, 131
Balık Kapanı, 137
Ev Düzeni, 146

Bayraklı Vapur, 153
Bir Anne, 159
Bereket, 167
Panik, 172
Boşu Giden aba, 180
Can Kurtaran Fırtına, 183

Post Avcısı

Andrea akşamüstleri okuldan dönerken barbasi-nın¹ kahvesine uğramaktan çok hoşlanırdı. Özellikle de kış akşamları. Çünkü o zaman büyük soba çıtır çıtır yanar, içeriye tatlı bir sıcaklık yayılırdı.

Koyu renkli, alçak tavanı ve kocaman camlarıyla oldukça sevimli bir denizci kahvesiydi bu. Tavanında sıra sıra çömler ve sarmısak örgüleri asılıydı. "Aslan Yürek" kavgadan, gürültüden uzak, sakin ve temiz bir yerdi. Rengi solmuş mavi tabelası büyükbaba-sının zamanından kalmaydı. Burayı ilk o kurmuş, öldükten sonra da Andrea'nın barbasi Atanaş Usta'ya kalmıştı. Dede, ardında yalnızca kahveyi değil, onunla birlikte çoğu kaptan ve balıkçı olan müşterilerini de miras bırakmıştı ona.

Andrea, çantasını tezgâhın arkasındaki küçük

¹ Rumca'da amca anlamına gelen kelime.

masaya bırakır, geç saatlere kadar kalırdı orada. Hatta kışın, gece ona dek oturur, barbasıyla dönerdi eve. Tezgâhın arkasında türlü düşüncelere dalar, sobada yanan odunun çıtırtıları denizcilerin konuşmalarına karışır, onları dinlemekten büyük bir zevk duyardı. Dışarıda yağmur çılğınca camları döver, kahvenin çinko damında neşeyle trampet çalardı.

Andrea tavanın tam ortasından sarkan büyük gaz lambasının ışıltısına dalar, şarkı söylediği duygusuna kapılırdı kimi zaman. Müşteriler arada bir konuşmalarına ara verir, ortalığa derin bir sessizlik çökerdi. O vakit yalnızca limandan gelen sesler değil, uzak kumsalları döven dalgaların uğultusu da duyulurdu. Engin denizin uzak köşelerinden gelen bu sesler karşısında tuhaf bir heyecana kapılırdı Andrea.

İşte yine başlamıştı dalgalar, basbayağı şarkı söylüyorlardı. İnsanın içine işleyen acıklı bir şarkı, bir tür dua gibiydi.

Kim bilir, belki de denizin, azgın dalgalarla savaşıyan denizcilerin dudaklarından dökülürken tanık olduğu dualardı bunlar. Fırtına başlar başlamaz müşterilerin üzerine derin bir sessizlik çöktüğüne göre, öyle olmalıydı. O sessizlik anlarında, henüz demir atamadan dev dalgalara göğüs germek zorunda kalan hangi tekneyi düşünüyorlardı kim bilir.

Barbasının kahvesinde kış geceleri bir başka güzeldi. Kapanış saatinde o da yerinden kalkar, barba-

siyla garson Mitro Barba'nın ortalığı toplamasına yardım ederdi. Mitro Barba oldukça yaşlıydı, ama yaşına göre dinç sayılırdı. Kenarları kırış kırış, çocuksu mavi gözleri olan, iyi kalpli bir adamdı. Kahveye ilk açıldığında, daha çocuk yaşta girmişti. "Aslan Yürek"le beraber, o da miras olarak kalmıştı Atanaş'a.

Bazen çenesi açılır, anlatmaya başlardı:

"Şu gördüğün ocak var ya Andrea, elli yıldır bir an olsun sönmemiştir ateşi. Tam elli yıldır burada pişiririm kahveleri, pişiririz yani... Karış karış bilirim buraları. Ne kaptanlar geldi geçti buradan, ama hepsi ihtiyarladı şimdi, emektar teknelerini bırakıp köşelerine çekildiler. Çoluk çocuk sahibi oldular, çocuklarını büyüttüler, kimi zaman şu ata yadigârı sobanın çevresine dizilip oturdular, ama yeri geldi miydi de, dümen başına geçip kaptanlık yapmaktan da geri durmadılar. Bense buraya, 'Aslan Yürek'e gönül vermişim evlat. Öyle bir gönül vermek ki bu, bir çivi de ben olmuşum adeta. Göçme vaktim geldiğinde sen çoktan büyümüş olacak, işleri ele alacaksın... İşte o vakit, ocakta ateş yanar, güğümde kahve kaynarken, deden gibi işleri bırakıp kızağa çekeceğim kendimi, dinleneceğim..."

Kahvenin en iyi yanı Mitro Barba'nın varlığıydı gerçekten de. Tıpkı patronu gibi, meslek icabı olsa gerek, bütün müşterileri tek tek tanırdı. Alışkanlıklarından kişiliklerine varıncaya dek her şeyi... Gelen

müşteriye şöyle bir göz atması yeterdi, gerisi kendiliğinden gelirdi. Ne içer, kahvesini nasıl ister, içkisinin yanında ne tür meze sever, çayına ya da adaçayına ne kadar şeker koyar, hepsini bilirdi...

Ne Yiğitler Yuttu Bu Deniz

Andrea o akşam “Aslan Yürek”e girer girmez, kahvede her zamankinden farklı, sıkıntılı bir hava sezdi. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı; ihtiyar denizciler sobanın çevresine oturmuş, ağızlarını şapırdatarak çaylarını yudumluyorlardı. Yeşil çuhalı diğer iki masadaysa balıkçı gemisinin tayfaları oturuyordu. Yarıları kâğıt oynuyor, diğer yarıları da onları izliyordu. Kimsenin her zamanki gibi şakalaştığı falan yoktu. Barbası bile şöyle bir gözücuyla aldı selamını. Tezgâhın üzerine eğilmiş duran Mitro Barba’ysa bıyıklarının arasından mırıldanmakla yetindi:

“Hoş geldin mektepli!”

Andrea kitaplarını bir köşeye bırakıp barbasına yaklaştı:

“Ne oluyor barba?”

Atanaş Usta kolunu oğlunun omzuna dolayarak, ağır ağır:

"Gitti Kaptanikola'nın teknesi," dedi. "Egina açıklarında kuvvetli bir fırtınaya yakalanıp battı. Haberi bu akşam geldi. Ne kaptan ne de evlatlığı Vasili kurulabilmiş."

Andrea ne sesini çıkardı ne bir şey sordu.

Gözleri dolan barbası gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Andrea uzaklaşıp tezgâhın arkasına geçti, düşünceli bir halde minik masasının başına oturdu.

Eve gitme vakti gelinceye kadar da yerinden kalkmadı. Düşünmeye çalışıyor, ama kafasını toplayamıyordu bir türlü olur olmaz bir sürü şey geliyordu aklına. Tam okuduğu sayfayı bitirip de çevireceği sırada okuduklarından hiçbir şey anlamadığını fark ediyordu. Tekrar sayfanın başına dönüyor, ama sonunda yine aynı şey oluyordu.

Dışarıda zorlu bir rüzgâr vardı. Öfkeyle uğulduyor, bir kırbaç gibi döverek çatırdattığı camlardan ve çinko damdan zorla içeri girmeye çalışıyordu adeta. Dalgaların sürüklediği iki cesedi görür gibi oldu Andrea. Kaptanikola koskocaman elini Andrea'nın omzuna atar, uzun siyah bıyıklarını titreştirerek, "Bu kadar okuma be Andrea, iyi değildir. Keçileri bir kaçırdın mı, Tanrı korusun, bir daha bulamazsın evlat. Neme lazım, yaşlılar doğru söylemiş: Okumak başka, akıllı olmak başka!"

Ne yazık ki Kaptanikola "Aslan Yürek" kahvesine artık gelmeyecekti. Ne de, konuşurken beceriksizce sağa sola salladığı, güneşin altında ıstakoz gibi kızar-

mış kollarıyla miçosu... Oysa o ikisi geldiklerinde şu köşede oturlardı hep...

Uzaktan denizin uğultusu duyuluyordu.

Etraf ne kadar gürültülü olursa olsun, onun sesini daima ayırt edebilirdi Andrea. Engin deniz konuştukça coşar, Andrea heyecanla kulak kesilirdi söylediklerine. Dalgalar uzaklardan, çok uzaklardan gelen sesleri taşır, bir annenin beşikteki yavrusuna söylediği mutluluk dolu ninnileri anımsatan, büyümlü sözler fısıldarlardı kulağına. Ama bu gece denizin uğultusu çok daha derinden geliyor, tıpkı bir ağıt gibi yürek paralıyordu.

Yürek paralayan, ama bir o kadar da güzel bir ağıttı bu...

Vakit geç olmuştu; barba-oğul eve gitmek için yola koyuldular, yolda kimsenin ağzını bıçak açmadı. Anası her zamanki gibi sofrayı sermiş, onları bekliyordu. Küçük kardeşleri, Annula'yla Labis'i, büyüklerin eve dönmesini beklerken uykusuz kalmasınlar diye yemeklerini erkenden yedirip yatırmıştı. Marina Ana ocaktaki ateşi canlandırmıştı, alevler minik yemek odasını tatlı tatlı aydınlatıyordu.

Yemekten sonra Atanaş Usta olan biteni bir çırpıda anlattı karısına:

“Kaptanikola da, Vasili de gitti sonunda...”

Karısı korkulu gözlerle bakıyordu. Ağzından “A!” diye kısacık bir ses çıktı yalnızca, şaşırmış, benzi sapsarı kesilmişti. Köşesine oturup olanları anlatan

kocasını dinledi hiç sesini çıkarmadan. Sonra kahve yapıp getirdi, sigarasını yaksın diye minik bir kor parçası uzattı kocasına.

“Ah gitti işte, ailenin koca direği gitti. Ah Kaptanikola ah, göçüverdi işte... Zavallı evlatlığını da götürdü üstelik. Huzur içinde yatsınlar, Aziz Nikola tüm denizcileri korusun,” dedi kadın. Sonra da yere, ateşin önüne çöktü, dalgın gözlerini ocaktaki ateşe dikti sessizce. Gözleri yaşla dolmuştu. Andrea yatmaya hazırlanırken, iki damla yaşın anasının yanaklarından aşağıya doğru yavaşça süzülüğünü gördü.

Yanına gidip boynuna sarıldı anasının. Gözyaşlarını daha fazla tutamayan kadıncağiz, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Karısının bu halini gören Atanaş Usta da duygulanmıştı, arada bir kuru kuru öksürerek boğazına düğümlenen hıçkırığı bastırmaya çalışıyordu.

Karısının yalnızca Kaptanikola'ya ağlamadığını her ikisi de biliyordu. Hem denizin küçük sahil kasabalarından koparıp aldığı yiğit denizcilere hem de kendi ailesinden boğulup gidenlere ağlıyordu Marina Ana. Adları Andon ve Diyamandi olan kardeşlerine... Genç yaşta boğulup gitmişti ikisi de. Biri, Afrika'nın İtalya'ya ait kıyılarında avlanan bir sünger teknesinde dalgıçlık yaparken vurgun yemişti. Ötekiyse, bir gece, Attika sahillerinden bir kurşun atımı ötede batan küçük bir gemide gitmişti.

Yalnızca kardeşleri mi, “Yaşlı Tavus” adıyla anılan

barbasına ne demeliydi ya? Hidralı kaptan da Karadeniz’de boğulup gitmiş, başında mum yakacak bir ceset bile bırakmamıştı ardında. Toplanan kadınlar, evinde, adamcağızın hayattayken giydiği fesi yatak odasının ortasına koyup onun başında okumuşlardı dualarını.

Kocadan sonra evinin direği iki delikanlı da bırakıp gidince, anası üzüntüden erimişti adeta. Ölümüne yakın Marina’yı yanına çağırıp ant içirmiş, “Seni hayır dualarımla Aziz Nikola’ya emanet ediyorum canım kızım. Ama beni bekleyen barbanın ve kardeşlerinin yanına gitmeden önce bir dileğim var senden... Söz ver bana...” diye girmişti lafa.

“Söyle anacığım, söyle nedir dileğin?” diye karşılık vermişti Marina, ölmek üzere olan kadının yüzüne doğru eğilerek.

“Sen sen ol, sakın bir denizciye varma yavrum.”

“Denizciye varmam anacığım.”

“Ve günün birinde bir oğlun olursa, sakın ha, gemilerde çalışmasına izin verme, verirsen sütümü helal etmem, bilmiş ol...”

“Vermem anacığım.”

Kızcağız da ne yapsın, anasına verdiği sözü tutmuş, adanın karaya en bağlı insanına, Atanaş Usta’ya varmıştı.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Stratis Mirivilis

POST AVCISI

Andrea'nın büyük macerası!

Andrea, okul dışındaki zamanını barbasının sahildeki kahvehanesinde geçirir. Oraya gelen denizcilerin öykülerini dinleyerek başlar denize olan tutkusuna. Yakınlarını denizde kaybeden annesinin, “Deniz güvenilmezdir. Beni seviyorsan asla teknelere adım atmayacaksın,” demesine karşın Andrea, denize gönül vermiştir bir kere. “Altın Post” efsanesinin etkisinde büyük bir maceraya atılmaya karar verir.